

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

VII. Pro Hieronymo Crotto, Iurisconsulto, dum in in Academ. Mediolan.
reciperetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

PRO HIERONY-
MO CROTTO, IVRIS-
CONSULTO,

Dum in Academiam Mediolanen-
sem reciperetur.

ORATIO VII.

SI quantum animo leticia voluptatisq; capio, Aca-
demici, quoties in hac tot eruditissimorum homi-
num frequentia, qua quotidie maximorum ingenio-
rum accessione fit illustrior, de recipiendo in Collegi-
um nostrum aliquo nobili viro verba facturum sum,
tantum eloquentia dicendique facultate prestarem:
efficerem profecto, ut nullius unquam hominis oratio-
nem neq; iucundiozem vobis, neque gratiorem fuisse
iudicaretis. Incredible enim dictu est, quam immen-
so meus animus gaudio cumuletur, quantis incedam
laticijs, quam magna voluptate perfruar, cum &
confessum hunc nostrum tam honorificum video in
quo plurima sunt florentissimorum ordinum lu-
mina; & tam multos alios prestantes esse viros intel-
ligo, qui nostrum in ordinem admitti, quotidie magno-
pere flagitant. Sed omnino vereor, ne id fortasse mihi
in dicendo accidat, quod ijs, qui saepenumero pra ni-
mia leticia sic auferuntur, ut vel tanquam attoniti
quasi alienata mente penitus obmutescant: vel supra

modum exultate animo, quicquid in buccam venerit, rudi atque incomposito sermone balbutiant. Quod vnquam propè infinita, ac penè dixerim immoderata voluptas, animum meum quasi titillauit: hodierno cetero die, quo virum omni genere laudis florentissimum Hieronymum Crottum Iurisconsultum in Academia nostram, omnium suffragiis cooptatum, recipimus, sit afficior animo, vt in hoc iucundissimo conspectu vestro, tanquam in caelo cum Deis immortalibus vitam agere beatissimam ipsi mihi videar. Nam ego vitam Deorum, vt ait ille apud Comicum, propterea sempiternam esse arbitror, quod voluptates eorum propriae sunt. Sed vnde potissimum exordium orationis meae sumam? quid primum aut postremum dicam, Academici? Cum enim tria tantum esse videantur, quibus in hoc dicendi genere, cum aliquem in ordinem nostrum admittimus, vti possimus: primum, vt eum pro dignitate sua laudemus: alterum, vt ad labores & vigilas adhortemur: tertium, vt, quid illi deinceps agendum sit, admoneamus: omnia me hoc tempore ferè deficiunt; vt non mediocriter verear, si eis vti velim, ne rem per absurdam videar efficere. Quid enim? Laudemne virum hunc tam eximia singularique virtute praeditum, vt nullius tantum sit flumen ingenij, nulla dicendi tanta copia, quae minimam eius partem exornare satis pro dignitate posse videatur? Adhorterne ad labores, omnium post homines natos laboriosissimum hominem? Admoneamne eum, qui prudentissimam alicuius consilia dare, atque optimè cauere consuevit? Quanam igitur mihi reliqua est oratio? Nulla (vt opinor) alia,

Terent.
Andr. Act.
5 Sc. 5.

alia, nisi ea, quae forsitan omnibus nec opinata atq; au-
 ditu admirabilis apparebit: vt te, Hieronyme Crotte,
 presentem alloquar, & primò honestissimam istã vitã
 tuã institutionem, præstantissimasq; virtutes paulò li-
 beriùs accusem, & licentiùs familiariusq; reprehen-
 dam; atq; ita nouo quodam dicendi genere veram ad-
 hortationi laudem, admonitioni fidelem adhortatio-
 nem permisceam: vt si quid in te forsitan esse cognoue-
 ris, quod aliquo modo meliùs conformari, & eleganti-
 ùs emendari possit, tu pro summa prudentia tua quo-
 tidiano studio diligentiaq; perpolias. Sunt enim in op-
 timis etiã ingenijs, vt in fertillissimis arboribus, quadã
 interdũ amputanda. Videre licet, agris & fructuosissi-
 mis agricolas, quas cupiunt arbores ad speciosam ma-
 gnitudinem euehere, non tantum à radicibus stolones
 & virgulta subtrahere: sed etiã ramos omnes & fron-
 des, quae è trunco pullulant, abscindere; vt qui reliqui
 fiunt rami, firmiores & venustiores efficiantur. Eo-
 dem modo velim te, Hieronyme, sublimem istũ & ex-
 celsum animũ tuum à minorib; curis & officijs, qui-
 bus vt clientibus tuis inseruias, assiduè distineris, ali-
 quando prorsus liberare; quò diuina vis ingenij tui ma-
 ioribus & splendidioribus in rebus clariùs elucescat.
 Nam immensa quadã natura tua bonitas, ab huma-
 nissimo animo profecta, sæpenumero te ita commouet,
 vt dum omnibus, & ciuib; tuis & peregrinis atque ad-
 uenis satisfacere temporibus suis maiorem in modum
 concupiscis, nimum te quodammodo vulgarem præ-
 beas. Quo fit, vt interdum animi tui mirifica pulchri-
 tudo diuinum fulgorem suum tam minutis in rebus

explicare non commodè possit. Quod facere non debet,
 sed ad longè maiora præstantioraq; animi ornamenta
 te ipsum erigere atq; sustollere. Vt enim mulieres præ-
 stantissima corporis venustate facieq; formosissima, si-
 cet ipsa suam nimium pulchritudinem agnoscant, &
 in ea mirificè sibi placeant atq; glorientur: non tamen
 ea contenta, preciosis etiam vestibus exornari volum,
 & argento, auro, margaritis vndiq; splendescere: quo-
 que pulchriores & venustiores sunt, eò solent ambitio-
 siore cultu delectari, neq; vnquam in publicum prode-
 re, nisi prius diligentissime consulto speculo, in quo su-
 am intuentes & admirantes imaginem cum quadam
 animi dulcedine molliq; suavitate, ita capitis orna-
 menta, capillos, supercilia, faciem, totum deniq; cor-
 pus accuratè componunt, vt cum domo tandem ex-
 eunt, quacunque incedunt, omnium in se oculos atq;
 ora conuertant, & non tantum feruidorum iuuenum,
 sed etiam plerunq; gelidorum senum pectora iucunda
 vulnere saucient. Idem tibi, Hieronyme, dispari in ge-
 nere censeo faciendum. Finxit enim te ipsa natura
 corpore nobilissimum, animo præstantissimum, ad ho-
 nestatem, temperantiam, animi magnitudinem, ad om-
 nes deniq; virtutes magnū hominem & excelsum.
 dedit tibi fortuna diuitias, opes plurimas, cuiusq; gene-
 ris facultates: accessit his tot educatio disciplinæ li-
 beralis. Postea labore atq; industria, ex quo tēpore fa-
 ctus es Iurisconsultus, cum in respondendo iure, tum
 etiam alijs præclarissimis negocijs maximos tibi hono-
 res ac dignitates acquisuisti: vt in hac florētissima ci-
 uitate nostra paucissimi sint, qui tibi vel nobilitate ge-
 neris,

neris, vel fortuna cōmodis, vel eruditione, vel dignitate, vel omni genere virtutū anteponi iure possint. Quid ergo? Dicā audacter, fretus humanitate tua, quod sentio, licet fortassis hac oratio mea mihi detrimento sit futura, si te à causis forensibus & clientum patrocinio reuocauero, qui te causarum mearum acerrimum patronum ac defensorem habeam: sed nihil mihi tanti est: damnū etiam graue libentissimè patiar, modò te verissimè laudis ac dignitatis studiosissimū habeā. Esto igitur in suscipiendis causis paulò ambitiosior, noli tam officiosum, tam comem, tã humanum te omnibus prestare, noli tam varijs aliorum negocijs implicari: sed animi tui præclaram & eximiam pulchritudinem intueri, te quæ in ea frequenter oblecta, eam vnā, omnibus virtutum ornamentis adhibitis, quotidie magis atque magis illustrare contende: neque vnquam patiaris, vt quicquam ab animo tuo profiscatur, quod non eximium, excultum, expolitum, elaboratum, & planè aureum esse videatur. Ne istud quæso tam excellens & illustre ingenium tuum tam frequenter sese efferat & ostendat, sed potius frequenter desiderium sui commoueat, & quoties in publicum exire concupiscit, prius in lucido mentis speculo suam imaginem intueatur, & omnes partes suas ita componat, vt & natia pulchritudine sua, & adhibitis ex industria ornamentis, omnes homines in admirationem & stuporem trahat. At fortasse dices! Nonne præclara quadam res est, & liberalis, & munifica, plane quæ regia, opem ferre supplicibus, excitare afflictos, dare salutem, liberare periculis, quod nos Iurisperiti facimus,

mus, dum causas clientum suscipimus, & in iudicio defendimus? Sit sanè res alijs præclara, qui nihil melius præstare possunt, quàm Iuris nodos & legum enigmata versare; qui lucri causa in Bartoli Baldiq; commentarijs cum animi perpetua molestia consenescent; quosæpenumero dum clientem suum nimis studiosè defendunt, æquitatem & veritatē impugnant, & lites atq; controuersias immortales efficiunt; inq; his cogitationibus & curis omnes animi fructus & voluptates amittunt. Tibi verò, Hieronyme, quid honoris aut dignitatis ista res afferre potest? Mitto enim de lucro dicere, primò quia generosam istam mentem tuam, semper egregia, magnifica atq; immortalia facta spectantem, nulla vnquam nimia lucri cupiditas inuasit: deinde quia domina rerum fortuna tibi aded benigna fuerit, vt omnium bonorum copijs circumfluas. Non igitur vt rem familiarem amplifices, quod vnum pleriq; student, in litigiosis Iuriconsultorum concertationibus tibi diutius est immorandum, ne optimam tibi ipsam naturam, & præstantissimam ad elegantiores omnes disciplinas indolem inuidisse videaris. At dignitatem habet, consulentibus de iure respondere? Habeat sanè vt maximam: nihil enim repugno, ne fortasse truces aliquos in me Bartolianos, tanquam crabrones aspernos, irritem: quanquam multos eorum, & quidē magni nominis, esse non me lateat, quos vehementer professionis suæ pœniteat. Sed tu profectò, Hieronyme, pro tua præstanti prudentia vides, primò quam multi sint in hac ciuitate nostra Iuriconsulti: deinde quam pauci magno sint in honore ac precio, tū quot & quare

tis assidue molestis conflictentur : postremo , quot ca-
 put est , quam ferè nulli de se memoriam , qua se vixis-
 se testentur , vllam derelinquant . Exime igitur te è
 multorū numero , qui rarissimū sortitus es ingenium :
 quare verum decus ac dignitatem , ad quam te parens
 omnium Natura , vel potius Deus ipse formavit : libe-
 rate à strepitu forensium controuersiarum , qua clari-
 ssimam animi tui lucem obtenebrare quodammodo
 videri possunt : ingredi illam , quam tibi præclara na-
 tura tue munera patentem & facile reddunt , immor-
 talitatis viam . fac vt aliquādo posteris sentiant , quam
 diuinū fuerit ingenium tuum , quam felix memoria ,
 quam acutū iudicium , quam celeres animi motus , quā
 incredibilis eloquentia , quam deniq; rebus in omnibus
 gerendis admirabilis & expedita velocitas . Nam il-
 lud tibi iure iurando affirmare nō dubitarem , si te isto
 ingenij acumine tamq; firma memoria , relictis alijs oc-
 cupationibus , totum optimarū artium studijs tradide-
 ris . & orationem tuam , qua torrentis modo prudenter
 & copiosè fertur , ad illud absolutissimū Ciceronianæ
 eloquentia candorisq; exemplar omni diligentia con-
 formaueris , talem breui tempore euasurū , vt non tan-
 tum eis , qui nostro tempore viuunt , anteponi facile
 possis : sed etiam antiquitatis memoriam exuperes . Ve-
 rum nulla mihi dubitatio est , quin ad hanc summæ di-
 gnitatis arcem , qua nobis omnibus proposita est , tu quo-
 que nobiscum toto , quod aiunt , corpore atq; omnibus
 vnguiculis ascensurus sis . Vos autem , Academici , me-
 cum vnā magnopere gaudete , quod viro tā præstāte sit
 aucta societas nostra , qui , si pro virili parte sua cona-

tus fuerit, vt omnino facere constituit, communem
huius ordinis laudem & gloriam amplificare facili
possit ac valeat.

MAGDALENA
COMITIS MATRIS SVAE
mortuæ laudatio.

ORATIO VIII.

ET si propter hanc acerbissimam & maximè
ætuosam honestissimæ parentis nostræ Magdalene
Comitis mortem, tam ingens animum meum dolor in-
uasit, tam immensa ægritudo mentem occupauit, tan-
tus ingenium mæror oppressit, vt nec apud me satis
se videar, nec aliquam huius tanti mali alleuationem
excogitare valeam, nec, quid dicam, attendere facili
possim: tamen cum tuam istam, Pater optime, tam gra-
uem mæsticiam atq; afflictionem conspiciam, qui ca-
rissimam & lectissimam coniugem amisisti, meã con-
sternationem sentiam, qui matre iucundissima priu-
tus sum, harum quatuor sororum infelicissimarum lu-
ctum & squalorem videam, quibus alienissimo tem-
pore dulcissima vita dux & moderatrix erepta est,
tot cognatorum & affinium nostrorum, qui in hoc fru-
nus prodierunt, tristitiam intuear, mihi profectò
ipsi, meoquæ immenso dolori vim inferre constitui.

Quo.